

de laver i Højesteret efter klokken to – om man kigger efter den der systue, hvor de reparerer kapper og sådan noget, den dag, hvor de skal bruge dem osv. En gang imellem er man forbløffet over, at det tager så lang tid at man igenem i Højesteret med sager, og det kunne nok hjælpe på det.

Det er også interessant at læse rigsrevisors gennemgang fra september 2000, hvor han har lavet et notat til statsrevisorerne. Der skriver han om det her spørgsmål f.eks. et sted:

»Højesteretspræsidenten anfører, at det i den offentlige debat har været fremført, at det principielt mest korrekte var, at højesteretsdommerne mod en passende lønforhøjelse ikke havde bibeskæftigelse eller i hvert fald ikke i privatregi.« – det har de åbenbart selv sagt – »Højesteret vil ikke på forhånd være afvisende for tanken om en mere grundlæggende reform, men Højesteret vil ikke selv tage initiativ eller komme med et udspil til en sådan reform.«

Det er også lige for at henvise til den ordveksling, jeg havde med ministeren i begyndelsen, initiativet skal jo åbenlyst ligge her.

Kl. 16.15

Så kommer det der med pengene ind. Der tror jeg, vi skal gøre os fuldstændig klart, at vi under ingen omstændigheder kan konkurrere med det private erhvervslivs dyre advokater, ligegyldigt hvad vi gør. Jeg ved ikke, om dommere får en specielt ringe løn, jeg synes ikke, den er så ringe, men det kan man kigge på. Men vi skal bare vide, at hvis vi skal konkurrere på pengene, har vi tabt. Der skal vi gå efter mennesker, der ikke er til salg, mennesker, der føler, at hvis de har en ordentlig løn og har det godt, er de ikke optaget af, om der er andre, der tjener mere end dem. For hvis de først er optaget af det, så glem alt om at få noget til at virke.

Jeg tror da, at de fleste af vores dommere – ligesom en række andre mennesker – netop ikke er til salg, men altså er mennesker, der føler, at de har en god løn og har gode arbejdsvilkår, og så behøver vi ikke at diskutere det mere. Men selvfølgelig kan vi godt kigge på, om de skal have lønforhøjelse, hvis det kan begrundes forholdsvis rimeligt, og for nogle vedkommende ser det ud, som om de trænger hårdt til penge.

Jeg vil godt lige sige en ting til om det principielle. Jeg vil gerne henvise til konklusionen hos rigsrevisor, hvor han skriver til sidst:

»Det er min opfattelse, at Højesteret og højesteretsdommernes omdømme bør være hævet over enhver tvivl. Jeg finder derfor, at hensynet

til bredere habitetsmæssige og retssikkerhedsmæssige hensyn, herunder Højesterets og højesteretsdommernes omdømme, bør føre til ophør af bibeskæftigelse, som ikke vedrører det offentlige helt særlige interesser eller undervisnings- og forfattervirksomhed. Der kan her være tale om eksempelvis bijob i råd og nævn, hvor særlige samfundsmæssige hensyn efter lovgivningsmagtens vurdering taler for, at højesteretsdommere bør udpeges frem for andre dommere.«

Det synes jeg er vigtige ord i det her, og jeg vil godt lige sige, at jeg er helt enig med fru Line Barfod, når hun siger, at man jo ikke kan kalde de job, de har i henhold til lovgivningen, for bijob. Det er dommerjob, det er en del af deres job. Det skal vi selvfølgelig finde ud af at få placeret ind på en fornuftig måde, og vi skal også sørge for, at vi ikke bruger dem mere end højst nødvendigt. Det er vi enige om.

Nu begynder det allerede at knibe med tiden – jeg troede, jeg havde masser af tid, sådan går det jo let. Jeg troede, jeg havde 10 minutter, men det har jeg måske ikke? For det har jeg sådan set ifølge reglerne, så jeg har lidt mere tid, jeg var bare sådan lidt overrasket.

Jeg vil lige sige til de enkelte ordførere, at når vi går det igennem, kan vi se, at det svinger lidt mellem, om vi skal begrænse, eller om vi skal gå ind og være principielle.

Jeg synes stadig væk, at vi bør være principielle, men inddrage det aspekt, som fru Birthe Rønn Hornbech har haft fat i, og som ministeren også gør opmærksom på, at det kan være nyttigt for hele systemet, at vi har en sammenhæng mellem en række af de private ting og vores retssystem. Det er noget, jeg selv har været optaget af tidligere.

Hvordan man så gør det på en måde, så vi ikke får de her habitetsproblemer og ikke får skæv økonomi rodet ind i det, om det gøres blot ved at holde højesteretsdommere fri af det, kan jeg ikke afgøre. Nu foreslog jeg før, at man skulle sige, at så gik pengene til domstolene – altså vi skal selvfølgelig ikke risikere, at domstolene kommer i lommen på dem; så indtægtsdækket skal det jo heller ikke være, og med denne her afskyelige regering kan vi jo risikere hvad som helst i retning af at finde ud af, at det skal hænge på pengene på den måde.

Derfor er jeg selvfølgelig også bekymret over at sige, at de bare skal gå i statskassen, for det er jo et meget stort hul at putte det ned i, hvor det hele kan gå igennem. Man kunne godt forestille sig, at det ligesom med retsafgifter var noget,